

БАБА НАСТЯ НЕ ЖИЛА, ЯК ВДАСТЬСЯ, А ЇЇ ЖІНОЧИЙ ЦВІТ ПРОСТЕЛИВСЬ НА... СОТНЮ ЛІТ

Коли млинівчанці бабці Насті побажати щастя на сто років, то вона мимоволі знизує плечима: "А чому так мало?". Резон в цій несподіванці, безперечно, є. Бо Анастасія Яківна Захарчук 7

березня уже розміняла сотню.

За прожитий вік чимало тривоги спізнала. Пережила дві війни. Була у біженцях. На собі відчула, як пронизує голод і холод. Тяжко працювала у ланці. Ще й досі виношує печаль за чоловіком, якого поховала майже п'ятдесят літ тому.

Та, попри болі і тривоги, жінка зберегла у душі незгасний вогонь людяності, щирості, добра. Як не дивно, але в неї, незважаючи на похилий вік, феноменальна пам'ять. Ще й досі свіжими залишаються спогади про "царську війну", про те, як їздили на службу Божу до Дубна, бо місцева церква у Млинові потерпіла від австрійського снаряда. З того часу, з далекого 1919 року, в неї збереглося фото, де разом з подругами Мариною та Оленою на Чесного Хреста замість храму завітали до фотографа, який і зафіксував ці три чарівні юнки.

А найбільше в бабиній розповіді мене вразило, як вона, не маючи ще й двадцяти літ, виходила заміж. Хлопець, слава Богу, трапився толковий. І бойовий. Довго не ходив, не роздумував: припала дівка до душі - відразу сватів заслав. На весіллі гостювало чоловік

тридцять. Такого достатку на столі, як зараз, звичайно, не було. Проте вистачало вдосталь і з'їсти, і випити. А випити (не повірите!) всього-на-всього неповних чотирьох пляшечок горілки. Виявляється, що й цього інколи вдосталь для повного щастя.

Придане для Насті склало 1000 рублів. Ніби й великі гроші, та навіть корови за них не виходило. У чоловіка теж статки мізерні. Довелося наживати все своїми мозолями. Ось так з'явилася хата, і господарство.

А найбільше багатство Анастасії Яківни - це, звичайно, її діти, онуки, правнуки, праправнуки. Перших має четверо. Усі, слава Богу, живі. Троє: Галина, Марія, Микола Власовичі мешкають у Млинові. А найстарша з дітей - Софія Власівна, котрій уже 77, нині проживає за кордоном. Внуків у баби Насті дев'ятеро. Правнуків у два рази більше. Тепер настала черга радувати Анастасію Яківну праправнукам. Їх уже є четверо. Найменшому Ромчику - два роки. Інші - старші. Так що тримайтесь, бабцю, не за горами, як кажуть, ще один радісний додаток "пра"...

Життєвій мудрості баби Насті можна щиро позазд-

рити. А ще її терпінню, чуйності, справедливості, чесності. Було якось: заробила Анастасія Яківна у колгоспі 170 карбованців. Отримала в касі, а вдома почала на купки розкладати: то - дітям, то - онукам, то - правнукам. Всім хотіла допомогти. Рахує, а грошей не 170 карбованців, а 270. Помилилася касирка. Можливо, хтось інший і промовчав би. Приховав би. А млинівчанка взяла зайве та й віднесла до

малодорогостаївської контори.

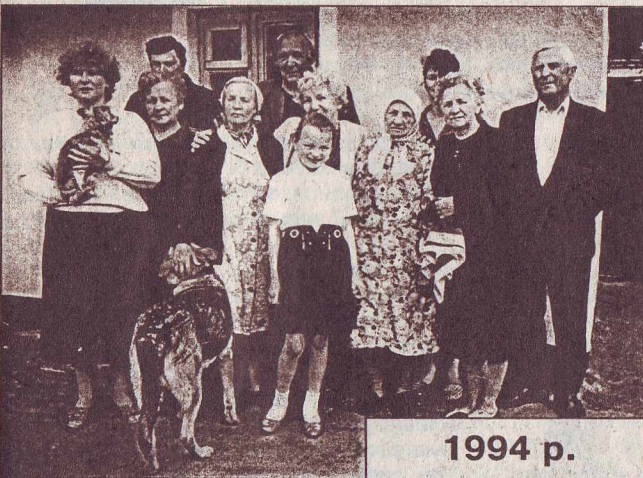
Зараз у бабці Насті, звичайно, вже не та життєва енергія, що колись. Та Бог їй дарує здоров'я, щоб дати собі раду, щоб тішити родину.

Вийде на вулицю. Присяде на лавці. Радіє сонцю. Радіє життю. Йдуть знайомі, сусіди. Зупиняться. Привітаються. Погомонять. І обов'язково побажають життєвої наснаги. Дай, Боже, Анастасіє Яківно, щоб ця наснага не покидала вашого серця багатьох літа.

Євген ЦИМБАЛЮК.

2001 р.

1994 р.

Ракурс

КОЗАКИ ЧАЇВ НЕ РОЗПИВАЮТЬ

Хто з нас не зупиниться і не повернеться з порога назад, вирушаючи вранці в справах, почувши голос диктора радіо чи телебачення: "Перед дорогою не забудьте випити чашку чаю!". А після рекламної паузи під-

1919 р.